

Dennis Chambers, Dave Weckl en Jeff 'Tain' Watts over hun nieuwe soloalbums

Drie grote drummers brengen ongeveer gelijktijdig een solo-cd uit. Dat is groot nieuws voor de internationale slagwerkladen, maar hoe zit het eigenlijk met de rest van de muziekwereld? Wie zit er te wachten op een soloalbum van een drummer? Volgens een wijdverspreid vooroordeel gebeurt het maar zelden dat een drummer die zijn dienende rol verwisselt voor bandleiderschap, muzikaal iets zinnigs te melden heeft. We confronteerden Chambers, Weckl en Watts met deze vraag, kregen lik op stuk, en kwamen nog een boel meer te weten.

door Jean-Paul Heck

Dennis Chambers - Outbreak

Dennis Chambers is er niet de man naar om de dingen mooier te maken dan ze zijn. Op zijn derde soloalbum *Outbreak* doet de meesterdrummer precies datgene waar hij zo goed in is: grooven. Chambers als groovemonster, Chambers als funkater, Chambers als vernieuwer, Chambers als technisch machtsmens. Eén ding ontbreekt: Chambers als componist. Chambers lacht en reageert openhartig: 'De songs die ik voor *Outbreak* had geschreven, waren gewoon niet goed genoeg. Dat vond mijn producer Jim Beard en uiteindelijk was ik het volledig met hem eens. Daarom staan er bijna geen songs van mij op deze cd. Dat vind ik niet erg, want ik ben al blij dat *Outbreak* gewoon overal te koop is.'

Dat is blijkbaar je grootste frustratie uit het verleden. Het was makkelijker om een Siberische tijger te vangen dan je twee vorige soloalbums te bemachtigen.

'Ik heb twee heel aardige albums gemaakt, maar volgens de desbetreffende maatschappijen waren ze niet aan de man te brengen. Eén is er alleen in Amerika uitgekomen, de ander alleen in Japan. Dan kom je dus niet ver. Vinnie Colaiuta had in het verleden dezelfde problemen met zijn solomateriaal. Ik ben van mening dat er heus wel mensen op soloalbums van drummers zitten te wachten. Je moet als drummer wel wat te zeggen hebben natuurlijk, maar mensen als Weckl, Cobham, Williams, DeJohnette, en ik denk toch ook wel Dennis Chambers, hebben wel degelijk een verhaal te vertellen waar mensen naar willen luisteren.'

Wat vind je eigenlijk van pure drummeralbums?

'Ik hou ervan, maar er worden nog maar weinig goede gemaakt. Wat Billy Cobham in de jaren zeventig deed, was meesterlijk. Hij ging van de compositie uit, waarna er op een natuurlijke manier drumsolo's ontstonden. Dezelfde werkwijze hanteerde Tony Williams. Ik heb daar uitgebreid met

Jim Beard over gesproken, maar mijn songs waren niet goed genoeg om die werkwijze te hanteren. Ik weet dat ik als drummer een groot scala van muzikale stijlen aankan en al die dingen wilde ik op *Outbreak* aan bod laten komen. Maar de songs moesten ook wat te bieden hebben. Ik had immers giganten als John Scofield en Michael Brecker uitgenodigd. Daarom heeft Jim Beard een aantal songs geschreven en hebben we songs van Scofield, maar ook van Sly Stone en James Brown gepakt, en die vanuit een nieuw ritmisch perspectief benaderd.'

Chambers: 'Je moet als drummer wel wat te zeggen hebben natuurlijk.'

Outbreak klinkt ook als een liedjes-cd. Het is niet echt een drummerplaat geworden.

'Het eerste wat ik aan Jim Beard vroeg toen we met de opnamen voor *Outbreak* begonnen was: kunnen we de drumsolo's overslaan? Ik wilde eigenlijk geen enkele solo op deze cd spelen, maar na lang aandringen van hem en de gastmuzikanten liet ik mij toch een paar keer helemaal gaan. Da's achteraf wel goed, want ik besef natuurlijk ook wel dat heel wat drummers die *Outbreak* kopen op die momenten zitten te wachten. Maar ik wilde niet dat het een soort verkoopgimmick zou worden.'

Met wat voor idee ging je de studio in? Je wist immers dat Outbreak wereldwijd aan de man zou worden gebracht.

'Ik wilde een album opnemen en tegelijkertijd veel lol maken met mijn vrienden. Dat is volledig gelukt. *Outbreak* kwam zo relaxt tot stand. Ik heb eigenlijk alle opnamedagen alleen maar lachende muzikanten gezien. Ik heb ook heel oude vrienden teruggehaald. Zo speelt Skeet, de oude bassist van Funkadelic, mee. We zaten na een paar minuten weer boven op elkaar, geweldig! De oude P-Funk-groove stond er direct. Ook met bassist Marcus Miller heb ik enorm veel

lol gehad. Ik weet nog dat hij ooit tegen mij zei: "Dennis, je bent een geweldige funkdrummer, maar je kunt geen jazz spelen." Daar heb ik hem tijdens de opnamen eventjes fijntjes aan herinnerd.'

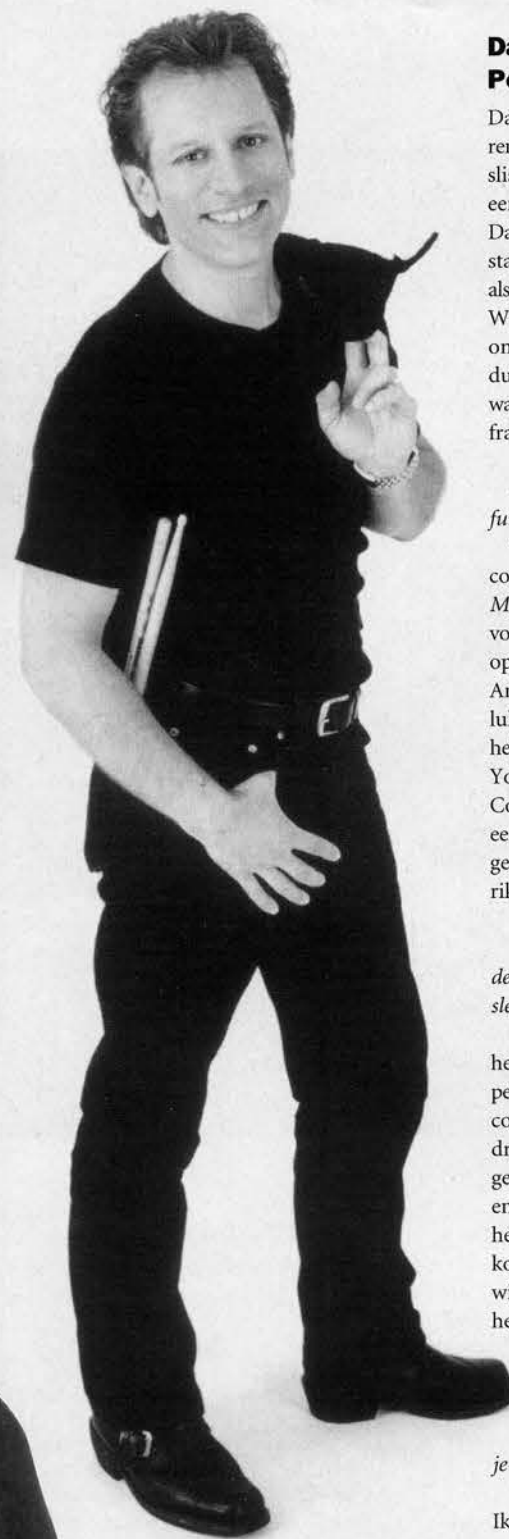
Chambers over Dave Weckl en Jeff Watts:

'Dave Weckl is een van de belangrijkste vernieuwers van de laatste twintig jaar. Hij is een denkdrummer. Ik speel volledig

vanuit mijn intuïtie, Dave gaat voor een wat rationelere benadering. Vooral zijn cd *Rhythm of the Soul* vond ik een verademing.

'Jeff 'Tain' Watts is een specialist. Zoals hij kan swingen. Enorm! Als Jeff in de jaren vijftig en zestig had geleefd, was hij misschien net zo'n legende geworden als Max Roach of

Tony Williams. Ik vond zijn eerste solo-cd echt te gek. Daarnaast is het ook nog eens een fantastische kerel.' ■

Dave Weckl Band - Perpetual Motion

Dave Weckl nam enkele jaren terug een rigoureuze beslissing: hij zette vol in op een carrière met zijn eigen Dave Weckl Band. Daarmee stapte hij in de voetsporen van voorbeelden als Max Roach, Tony Williams en Elvin Jones. Weckl liet het sessiewerk voor wat het was en ontwikkelde zich tot een opmerkelijk productieve totaal muzikant. Zijn belangrijkste wapen blijft natuurlijk zijn adembenemend fraaie drumspl.

Met Perpetual Motion kruip je dicht tegen de funk aan van het album Rhythm of the Soul.

'Ik wilde gewoon meer geluid binnen de composities hebben. Ik denk dat *Perpetual Motion* ook veel beter is geproduceerd dan mijn vorige albums. Ik wilde graag zangers en blazers op deze cd, dus heb ik de beste sectie van Los Angeles binnengehaald. Ik probeer nooit iets lukraak te doen. Mijn muziek moet richting hebben. De songs op deze cd hebben een New York-vibe. Een beetje Hancock, Zawinul en Corea zal ik maar zeggen. Zo heb ik voor het eerst sinds lange tijd weer een bebop-song opgenomen. Verder hoor je veel Latijns-Amerikaanse en Afrikaanse invloeden.'

Ik heb het idee dat je als drummer nu meer de composities versterkt met je spel, in plaats van slechts de richting van de song aan te geven.

'Ik vind dat een groot compliment, al klinkt het een beetje subjectief. Het emotionele aspect van een song, de dynamiek en de ritmische context worden meestal gedirigeerd door de drummer, althans, ik heb dat in elke groep gedaan. Een liedje moet ergens naartoe gaan en als een drummer dat onderdeel niet beheerst, hoort iedereen dat direct. Maar het kost een hoop tijd om dat bewustzijn te ontwikkelen. Het luisteren naar de jazzpioniers helpt daarbij veel.'

Je groei als drummer, maar zeker als componist en producer is opmerkelijk. Leg je debuut Masterplan maar eens naast je nieuwe cd.

'*Masterplan* was vooral een drum statement. Ik tourde in die tijd met Chick Corea en iede-

nu ben ik daar veel verder in. Uiteindelijk heb ik van dat album wel enorm veel exemplaren verkocht.'

Is het ook niet zo dat je de laatste jaren nadrukkelijker op zoek bent naar erkenning? Elke drummer ziet toch graag dat de criticasters hem erkennen als meer dan een goede drummer alleen.

'Nu raak je mij op een zere plek. Je gebruikt het woord criticasters. Ik zal je precies vertellen wat ik daarvan vind. Er zijn mensen op deze planeet die mij al vanaf het begin door de mangel halen. Of ik nu solo speelde of bij Chick Corea, ze moesten en moeten mij altijd hebben. Ik vind dat het woord recensent van deze planeet verbannen moet worden, want wie heeft nu echt de autoriteit en tevens het volle vermogen om iemands werk te beoordelen? Wanneer je probeert om iets positiefs met muziek te doen en de dingen zo goed mogelijk voor elkaar te krijgen in de wereld van de kunst, loop je gevaar om afgeslacht te worden. Kritiek heeft geen enkel ander doel dan het verbrijzelen van de goede spirit.'

Toch zul je niet ontkennen dat je pas met Rhythm of the Soul de erkenning kreeg die je nastreefde.

'Jazeker. Met *Rhythm of the Soul* sprong ik in het vuur en eiste mijn plek op als bandleider. Vanaf dat moment wilde ik er ook volledig voor gaan. Het moest gewoon gebeuren en ik had duidelijke ideeën hoe ik het moest aanpakken. De schaduwzijde is dat je vanaf dat moment ook volledig verantwoordelijk bent voor de zakelijke kant van je carrière.'

Je hebt ambities als drummer en als totaal-muzikant. Hoeveel ben je in je ontwikkeling?

'Ik vind dat alleen mijn drumwerk op het vereiste niveau staat. Aan de rest moet ik nog hard werken, maar ik leer. Vroeger ging ik gewoon de studio in met een stapeltje songs en die namen we dan op. Ik hield mij in de voorbereiding totaal niet bezig met orkestratie. Nu wel. De muziek voor *Perpetual Motion* heb ik geschreven met het idee dat het ook live goed uitvoerbaar moet zijn. Mijn toetsenman Steve Weingart helpt mij daarbij heel goed. Hij weet alles perfect in de juiste context te zetten. Dat vermogen heb ik nog niet.

Weckl: 'Het woord recensent moet van deze planeet verbannen worden.'

reen kende mij als die jonge, talentvolle drummer. Ik moest dus daar mijn publiek zoeken. *Masterplan* was een soort instructie-cd, maar ik wilde wel echte songs spelen. Ik probeerde in die periode al goede songs te schrijven, maar

'Touren met mijn eigen band en de cd's maken die ik altijd heb willen maken, was mijn grootste doel. Maar het is hard werken. De markt is klein voor mijn muziek en tijdens tournees moeten we echt beknibben >>

>> op kleine dingen. We hebben een tweemans-crew die alles moet opzetten. Deze carrière maakt mij absoluut niet rijk, maar de honger om mijn creativiteit op mensen los te laten, is groter dan mijn honger naar geld.'

Weckl over Dennis Chambers en Jeff Watts

'Dennis en Jeff hebben allebei een hoop te zeggen. Het gaat er echter vooral om of ze als componist wat te zeggen heb-

ben en of ze de durf hebben om met hun eigen groep de boer op te gaan. Daarom heb ik ook zoveel bewondering voor mensen als Steve Smith met Vital Information en Virgil Donati met Planet X. Ik bemoei mij op dit mo-

ment met het soloalbum van Horacio Hernandez en ik verzeker je dat het dé cd gaat worden waar de drumwereld op heeft zitten wachten. En reken maar dat hij ook met zijn eigen band gaat touren.' ■

'Het blijft toch een raar taboe, hè, drummers die solo-platen maken.'

Jeff 'Tain' Watts - Bar Talk

Meer solo dan *Bar Talk* van jazzdrummer Jeff 'Tain' Watts kan een drummerplaat haast niet zijn. Op de opvolger van zijn goed ontvangen debuut *Citizen Tain* (1999) hanteert Watts niet alleen met verve de stokken, ook schreef hij alle

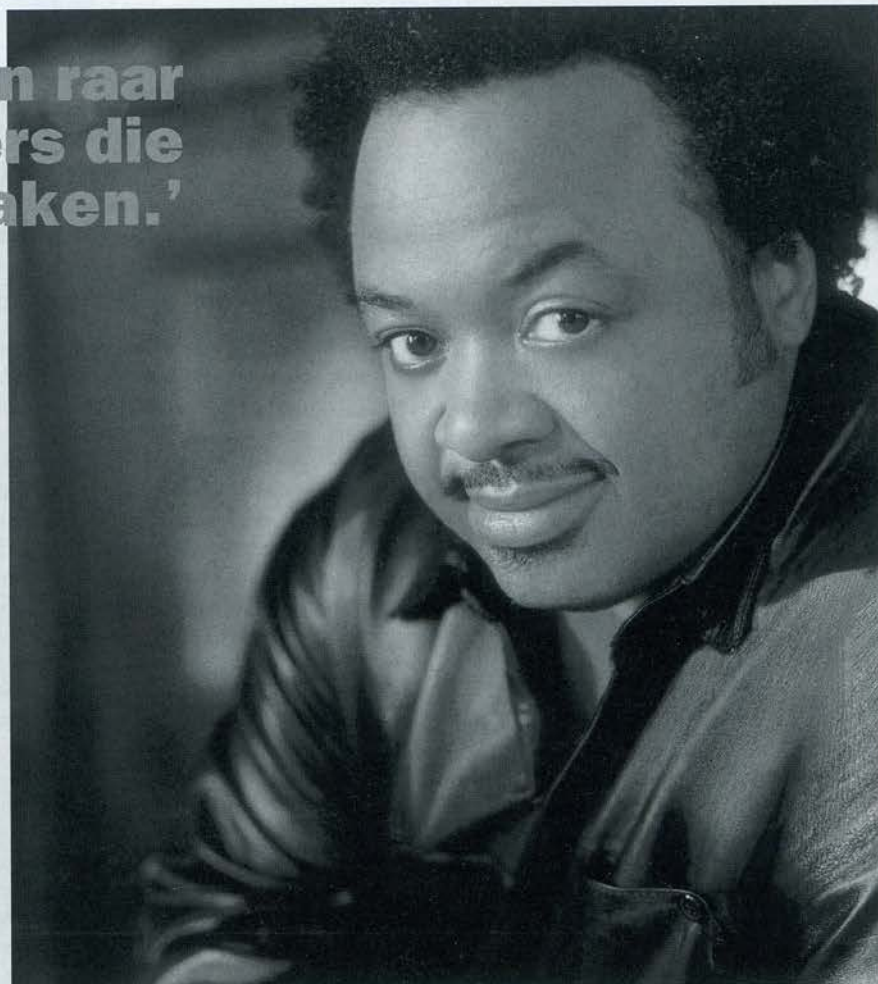
songs en was hij nauw betrokken bij de productie. De 42-jarige sideman van sterren als Wynton en Branford Marsalis, George Benson, Harry Connick Jr. en Michael Brecker vindt dat overigens de gewoonste zaak van de wereld. 'Als je als drummer een soloalbum maakt, moet je ook de totale verantwoording daarvoor durven te nemen. Mijn platen vertellen mijn levensverhaal. Ik schrijf mijn songs tijdens tournees: in hotelkamers, in kleedkamers en soms zelfs achter het podium. Reizen, spelen en daarna aan de bar zitten, is mijn leven. *Bar Talk* is daar een reflectie van.'

Wat vind je van drummers die soloalbums uitbrengen?

'Ik vind dat net zo gewoon als saxofonisten, gitaristen of trompettisten die hun eigen cd's maken. Het blijft toch een raar taboe, hè, drummers die solo-platen maken. Alsof we geen volwaardige muzikanten zijn. Ik heb vanaf het eerste moment dat ik met de grote jongens meespeelde mijn ogen goed de kost gegeven. Jongens als Scofield, Marsalis en Brecker hebben toch ook alles geleerd van de grote jazznamen waarmee zij als jonge muzikanten speelden? Door alle ervaringen die ik de laatste twintig jaar heb opgedaan, ben ik staat om albums als *Citizen Kain* en *Bar Talk* te maken.'

Bar Talk is een behoorlijk persoonlijke cd geworden. Daar is de song JC Is the Man een duidelijke afspiegeling van. Daarnaast eer je jouw helden in songs als Stevie in Rio (Stevie Wonder), Laughin' & Talkin' (Billy Higgins) en Tonality of Atonement (Kenny Kirkland).

'Ik zou niet anders kunnen. Het zijn de dingen in mijn leven die er echt toe doen. Ik durf op *Bar Talk* echter minder af te kijken. Op *Citizen Kain* waren de verwijzingen naar het Branford Marsalis Quartet nog groot. Op *Bar Talk* vertel ik veel meer mijn eigen verhaal.'

Hoe componeer je de songs?

'Ik ben een zingende componist. Ik zing de melodie en zet daar meteen het ritme onder. Tussendoor verzin ik nog de percussieve invulling. Als de melodie in mijn hoofd blijft zitten, kan ik besluiten het op te nemen. Maar ik ben nog steeds een zoekende componist. Mijn uitgangspunt is simpel: ik wil zoveel mogelijk gevarieerde ritmes in mijn songs integreren. Het drumstel is toch mijn startpunt.'

Wat is de meerwaarde voor een drummer om een eigen album op te nemen?

'Het is alleen al geweldig om helden als Branford Marsalis en Michael Brecker in één studioruimte naast elkaar te zien staan om mijn songs te spelen. Ze hadden nog nooit samen iets opgenomen. Mr J.J. is de eerste song waarop de twee om beurten en samen soleren. Daarnaast kan ik als drummer dingen doen die ik op albums van anderen niet kan laten horen. Ik heb op dit album erg de nadruk gelegd op mijn melodische kant als drummer. Hoe kan ik mijn drums zo inpassen in een melodie dat het de compositie versterkt? Dat probeer ik altijd te doen, maar op *Bar*

Talk heb ik dat tot in het extreme doorgevoerd. Dat mensen dan al snel de link leggen naar de albums van Tony Williams vind ik niet erg, hoor. Kun je een drummer een mooier compliment maken?'

Watts over Dave Weckl en Dennis Chambers:

'Ik ben Dave de laatste jaren een beetje uit het oog verloren, maar ik vond de dingen die hij deed bij Chick Corea fantastisch. Die man kan geweldig swing en bebop spelen, alleen hoor je dat niet veel meer van hem. Hij is volgens mij wat ééndimensionaal bezig.'

'Niets dan goeds over Dennis. Hij is de hardst werkende en daarnaast een van 's werelds meest begaafde drummers. Dennis en ik hebben dezelfde *attitude*. We komen van de straat en dat is toch terug te horen in ons spel.' ■

De cd's van Dennis Chambers, Dave Weckl en Jeff 'Tain' Watts worden gerecenseerd op pagina 72.